

Publicerad 2024-02-14 21:42 av kerstin skriver

en text direkt ur märkligheten..

Snöänglarnas tid

Hur. Låter man det vara.

Innan han ställer frågan vet hon svaret. Hon har vetat det en längre tid. Bidat sin tid och väntat på frågan. Hon dröjer inte. Sänker inte blicken. Spänner inte käkarna. Fingrar inte med håret. Ser honom i ögonen och låter händerna hänga längs sidorna. Ja. Så enkelt och ändå så svårt.

Det hade börjat som en susning. Knappt märkbar. Som lukten i luften strax innan snön börjar falla. Eller som känslan mot huden när temperaturen faller några grader innan regnet kommer. Våra kroppar vet. Våra kroppar visste. Innan känslan intog dem. Och våra hjärnor kunde sätta ord på vad som pågick. Och hjärtat. Är det vår mesta intelligens. Eller magen. Jag tror i alla fall att hjärnan är den som vet sist. Och bestämmer minst.

Innan han ställer frågan har hon redan tagit ett lätt andetag. Och ett steg framåt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten